

ת"ד 517/09/16 - מדינת ישראל נגד אלונה יעקב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

19 פברואר 2018

ת"ד 517-09-16 מדינת ישראל נ' יעקב

מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
בעניין: המאשימה

ע"י בא כוחו דאודי

נגד

אלונה יעקב

הנאשמת

ע"י בא כוחו עו"ד שלגי/צרפתי

גזר דין

הנאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל, שחצתה במעבר חצייה, להשלים חצייתה בבטחה ונהיגה בקלות ראש, כמפורט בכתב האישום ובהרחבה, בהכרעת הדין.

עסקינן באירוע מיום 20.3.16, במהלכו, נהגה הנאשמת ברכבה בתל אביב ובהגיעה לצומת הרחובות נחלת יצחק- עלית הנוער, פנתה ימינה פגעה בהולכת הרגל, מ מ, שחצתה את מעבר החצייה המסומן במקום, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור המשותף להולכת הרגל ולנאשמת.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הולכת הרגל, חבלות של ממש - שבר בכתף שמאל, שבר ברגל שמאל ו-4 קרעים בגיד בכתף ימין, נאלצה לעבור ניתוח להשתלת פלטינות ושהתה 3 חודשים במחלקת שיקום.

בעדותה בבית המשפט, ביום 13.7.17, הוסיפה מ מ כי נאלצה לעבור לדירה קטנה יותר, עם מעלית ועזבה את מקום עבודתה וכי גם בחלוף למעלה משנה ממועד התאונה, היא נמצאת עדיין במעקב מחלקות שיקום ואורטופדיה.

ביום 1.2.18, ניתנה הכרעת הדין בתיק ולבקשת ההגנה, נדחה מועד הטיעונים לעונש וביום 13.2.18, טענו הצדדים, כמפורט בפרוטוקול וההגנה, הגישה אסופה של פסקי דין, לתמיכה בטיעוניה.

דין והכרעה

הנאשמת נותנת את הדין על גרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בנסיבות שפורטו, בהרחבה, בהכרעת הדין.

בע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל, בקבע המתווה הראוי לגזירת העונש, על יסוד תיקון 113 לחוק העונשין:

"בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק (סעיף 40ג(ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשם".

הערך החברתי ומידת הפגיעה

הערך החברתי שנפגע, כתוצאה מנהיגתה הרשלנית של הנאשמת, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

ברע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת ישראל, נאמר:

"החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת".

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, נאמר: "תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על חיי הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה עפ"ת 13694-01-14 שגב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 62536-01-13 סבן נגד מדינת ישראל, עפ"ת 40943-03-14 נגל נגד מדינת ישראל, עפ"ת 10576-12-10 רודקוביץ נגד מדינת ישראל וכדברי כבוד הש' בן יוסף, בעפ"ת 15291-10-12 ראובן ששון נגד מדינת ישראל: "תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה...". ובעפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נגד מדינת ישראל: "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים...".

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

כמפורט בהכרעת הדין, הנאשמת נהגה ברשלנות, שכן על אף שדה הראיה הפתוח בכיוון נסיעתה, הידיעה כי בכיוון נסיעתה מסומן מעבר חצייה וקיומו של תמרור ה-8 מהבהב, לא הבחינה בהולכת הרגל, עד לפגיעה בה דהיינו, עסקינן ברשלנות ברמה בינונית- גבוהה.

ההגנה הגישה, כאמור, אסופה של פסקי דין, לעניין מתחם הענישה במקרים דומים, לשיטתה ולהלן התייחסותי

-

עפ"ת 6671-07-15 אליאב - הנאשם הודה במיוחס לו והתאונה לא נגרמה במעבר חצייה.

עפ"ת 51374-09-12 וולקן - הנאשם הודה במיוחס לו, עברו התעבורתי התיישן וכן, סבל מבעיה בריאותית.

עפ"ת 34990-06-15 טקל - הנאשמת הודתה במיוחס לה, הוכח כי הולך הרגל לא נתן דעתו לנעשה בכביש והחבלות שנגרמו לו, היו קלות יותר מאלו שנגרמו להולכת הרגל בתיק שבפני וכן, לא נרשמו לחובת הנאשמת הרשעות קודמות משנת 1980. השופט בן יוסף קבע כי מתחם הענישה הראוי, בנסיבות אלה, ינוע בין 3 חודשי פסילה בפועל ל-12 חודשי פסילה בפועל.

עפ"ת 15291-10-12 ששון - הנאשם הודה במיוחס לו ונסיבות התאונה שונות לחלוטין.

ת"ד 46-07-14 מטר - הנאשם הודה במיוחס לו, נסיבות התאונה היו שונות לחלוטין והקטין שנחבל היה בנו.

עפ"ת 774-06-15 הופמיסטר - בהכרעת הדין, נקבע כי להולך הרגל שנפגע בתאונה, הייתה "רשלנות תורמת של ממש".

ת"ד 8964-08-14 אביטל - הנאשם הודה במיוחס לו, נסיבות התאונה שונות לחלוטין והנפגע בתאונה, ביקש כי בית המשפט יקל עם הנאשם, עד כדי כך, שכבוד הש' פרי קבע כי זהו מקרה נדיר, בו "**הטלת פסילת המינימום תפגע פגיעה של ממש בנפגע עצמו**".

ת"ד 13863/09 ואקנין - הנאשם הודה במיוחס לו ונסיבות התאונה שונות לחלוטין.

ת"ד 1985-06-13 כהן - הנאשם הודה במיוחס לו ונסיבות התאונה שונות לחלוטין.

ת"ד 7231-01-15 קרז - הנאשמת הודתה במיוחס לה ונסיבות התאונה שונות לחלוטין.

רע"פ 6918/02 אחיה - החבלות שנגרמו להולך הרגל קלות יותר, באופן משמעותי, מאלו שנגרמו בתיק שבפני.

ת"ד 145-07-09 גנץ - הנאשמת הודתה במיוחס לה, במסגרת הסדר טעון ונסיבות התאונה שונות לחלוטין.

ת"ד 1911-06-17 אבו גוש - הנאשם הודה במיוחס לו ונסיבות התאונה שונות לחלוטין.

עפ"ת 58589-02-15 רוט - לא נגרמו חבלות של ממש.

עינינו הרואות, כי אסופת הפסיקה שהגישה ההגנה, מתייחסת לאירועים של תאונות דרכים, אך בנסיבות אחרות ותוצאות שונות וממילא, כלל ידוע הוא כי הפסיקה, פנים רבות לה ותמיד ניתן למצוא פסקי דין לכאן ולכאן, מקלים יותר

ומחמירים יותר וכל מקרה לגופו ולדוגמה -

בעפ"ת 36094-10-11 שטרית נגד מדינת ישראל, דובר בפגיעה בשלוש הולכות רגל. האחת סבלה משבר בדנס וחוליות C5-C6, דימומים פנימיים במוח. השנייה סבלה שברים מרובים ועברה ניתוחים רבים ושיקום. השלישית סבלה מפגיעות ראש ודימום מוחי, שברים פתוחים בגפיים וקרע בסרעפת. במקרה זה העמיד בימ"ש של ערעור את משך הפסילה על 11 חודשים תוך שלזכות הנאשמת נזקף עבר תקין, הודיה ותסקיר חיובי.

בעפ"ת 21792-04-11 סוואחרה נגד מדינת ישראל, נדחה ערעור על עונש הכולל פסילת רישיון ל-8 חודשים למי שפגע בהולכת רגל וגרם מספר שברים בפלג גופה השמאלי אשר הצריכו אשפוז לצורכי ריפוי וטיפול בבית החולים למשך כחודש וחצי.

ברע"פ 8035/13 אחרר נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 18 חודשי פסילה, פסילה על תנאי קנס והתחייבות למי שפגע בשני הולכי רגל על מעבר חצייה וגרם לשברים באגן ובמקומות נוספים וכן פגיעה באיברים פנימיים.

ברע"פ 1420/13 זורקובסקי נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 7 חודשי פסילה, פסילה על תנאי קנס למי שנהג בחוסר זהירות ונסע לאחר תוך פגיעה בהולכת רגל שנגרמו לה שברים בכף הרגל.

בעפ"ת 7554-06-13 אורנשטיין נגד מדינת ישראל, אושר עונש של 12 חודשי פסילה, פסילה על תנאי קנס למי שנסע לאחר במגרש חנייה, פגע בהולכת רגל וגרם לה שברים בעצמות הירכיים, ניתוח ושיקום.

מכל האמור לעיל, הרי שמתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשעה הנאשמת והתוצאות הקשות של התאונה, כולל פסילה בפועל, לתקופה שבין 6 חודשים ועד 18 חודשים וכן, פסילה מותנית, קנס כספי, מאסר מותנה או התחייבות כספית ולעיתים, עבודות לתועלת הציבור ו/או פיצוי לנפגעת בתאונה.

גובה הקנס ייקבע בהתאם לרף העליון של ברירות הקנס כיום, ₪ 1500 ונסיבותיה האישיות של הנאשמת.

ערה אני לכך שהמאשימה לא עתרה לרכיב של פיצוי לנפגעת, אך ההלכה היא כי בית המשפט אינו מוגבל בטיעון המאשימה לעונש - ראה **רע"פ 5567/07 בלו קנטי נגד מדינת ישראל**, מפי כבוד הש' ג'ובראן: **"בית המשפט אינו כבול לעמדה העונשית שמציגה התביעה ויש בסמכותו לחרוג ממנה לקולא ולחומרה (ראו, למשל, רע"פ 6055/06 רוברט ניידרמן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם))"**.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשמת נוהגת משנת 1997, עברה התעבורתי כולל 18 הרשעות קודמות, לרבות תאונת דרכים בגין סטייה מנתיב נסיעה משנת 2012.

הנאשמת מטופלת ב-3 קטינים, לרבות קטין בן 12, המוגדר כנכה בשיעור של 50%, כעולה ממסמך שהציגה ב"כ הנאשמת ורק בשל טעם זה, לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשת המאשימה ולהשית על הנאשמת, גם רכיב של עבודות לתועלת הציבור.

הנאשמת לא הודתה באחריותה לגרם התאונה ולנתון זה, תהיה השלכה מסוימת על גזר הדין, לחומרא, כעולה מהלכת בית המשפט העליון ולעניין זה, ראה -

רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל, שם נאמר:

"בדין קבעו הערכאות הקודמות, כי, משבחרה המבקשת לממש את זכותה ולנהל משפט הוכחות, הרי, שאין עוד לזקוף לזכותה את הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, וקבלת אחריות על המעשים".

רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל, שם נאמר:

במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 3500 ₪ או 35 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים, שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 19.3.18.
2. פסילה למשך 11 חודשים ו-25 ימים, ללא ניכוי פסילה מנהלית, אם רוצתה, בתיק זה. רישיון הנהיגה יופקד לא יאוחר מיום 19.3.18, בשעה 10:00.
3. 4 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.
4. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 6000 ₪, למשך 3 שנים, להימנע מעבירות של נהיגה בזמן פסילה וגרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש.
5. פיצוי סמלי לנפגעת מ, ת.ז. **, על סך של 5000 ₪. סכום הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 20.5.18 ויועבר אל הנפגעת על ידי המזכירות.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' אדר תשע"ח, 19 פברואר 2018, במעמד הנוכחים.